

Antoinette was een nuchtere behulpzame en aardige zuster, die vaak met droge humor uit de hoek kon komen. Ze was gefocust op haar taak en werd daarin niet graag gestoord. Ze was efficiënt en doelgericht. Haar bijdrage aan de organisatie van de tentoonstelling De Witte Karavaan, 150 jaar Witte Paters en Witte Zusters in St. Agatha in 2017-18 was evident. Wij zullen haar grapjes, verhalen en opmerkingen gaan missen.

Lieve Antoinette, rust zacht in de Vrede van de Heer.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.witezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Zuster Antoinette Winkelman

Antoinette Margaretha Theresia

☆ Zwolle, 30 september 1933

Professie, 9 februari 1959

† Boxtel, 3 juli 2024

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Antoinette, roepnaam Nettie, is geboren als nakomertje in een gezin van vier in Zwolle. Haar vader was bakker en haar moeder werkte in de winkel. Het was een hardwerkend katholiek gezin. Nettie heeft de Tweede Wereldoorlog en de Hongerwinter bewust meegemaakt, zo schrijft ze in haar levensboek. Na de MULO ging ze naar de huishoudschool en daarna deed ze, samen met haar trouwe vriendin Annie, de verpleegstersopleiding in Zwolle. Tijdens haar opleiding kreeg ze het idee om naar Afrika te gaan, niet als religieuze maar als leek. Na enkele indrukwekkende retraites ging ze toch eens kijken bij twee verschillende congregaties: de MMZ en de Witte Zusters. Bij die laatste voelde ze zich meteen thuis. Na haar intrede, volgde ze nog de vroedvrouwenopleiding ter voorbereiding op Afrika.

In februari 1959 vertrok Zuster Antoinette naar Algiers voor haar internationale jaar, uiteraard met haar banjo. Vaak heeft ze verteld hoe ze op de boot heeft gespeeld. In '62 werd ze benoemd voor Tanzania, eerst om Swahili en Kisekuma te leren, daarna om te werken op de kraamafdeling van het ziekenhuis in Bukumbi.

Hier zorgde ze met primitieve middelen voor de vele prematuurtjes. Later ging ze ook lesgeven aan leerling-verpleegkundigen, na hiervoor een opleiding te hebben gedaan in Ierland. Ze werd hoofd van de verpleegsters- en vroedvrouwenschool in Bukumbi, een taak die haar goed lag.

In 1975 ging Antoinette op verlof naar Nederland, waar ze vervolgens 5 jaar bleef om te werken als assistente van het Provinciale Team. Ook verzorgde ze de oude en zieke zusters in klooster Sancta Monica in Esch. In 1983 keerde ze terug naar Tanzania om in een afgelegen kliniekje in Usongo te gaan werken, waar hongersnood en een mazelenepidemie heerste. Te zwaar voor Antoinette, die moest gaan uitrusten in het Provinciaalaat in Kipalapala. Hierna ging ze naar Sumbawanga om een huishoudschooltje op te richten en veel huisbezoeken te doen voor twee nieuwe parochies, een mooie periode in haar leven. In 1991 werd ze administratief medewerkster in Dar es Salaam en regelde alle visa en vergunningen e.d. voor de Witte Paters en Zusters. Ook was ze hun chauffeur.

In 1993 keerde ze terug naar Nederland, in eerste instantie voor tijdelijk, maar uiteindelijk bleek het definitief. Ze werd gevraagd om de secretaresse van de Nederlandse Congregatie te worden. Dit heeft ze tot 2017 heel nauwgezet gedaan. Ook nam ze de taak van archivaris op zich. Tevens was ze contactpersoon voor de zustercommunities in Eindhoven en Nuland. In 2008 verhuisde ze naar een appartement in de Molenhof en twee jaar geleden naar het Wereldhuis, waar ze goed op haar plek was. De laatste tijd kreeg ze meer beperkingen, zowel cognitief als fysiek, waardoor ze in een rolstoel belandde. Samen met haar familie heeft ze nog haar 65-jarig jubileum mogen vieren dit jaar.